

EDUARD TOLDRÀ

OBRA COMPLETA PER A COBLA

PRIMERA EDICIÓ A CURA DE SALVADOR MAS

EDUARD TOLDRÀ
(1895 — 1962)

OBRA COMPLETA
PER A COBLA

SARDANES I ALTRES OBRES
PER A COBLA

ENTRES VOLUMS

PRIMERA EDICIÓ A CURA
DE SALVADOR MAS

EDUARD TOLDRÀ
(1895 — 1962)

OBRA COMPLETA
PER A COBLA

PRIMER VOLUM

DOTZE SARDANES

1917 – 1923

PRIMERA EDICIÓ A CURA
DE SALVADOR MAS

Barcelona, dinsic.cat, 2014



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Eduard Toldrà. Obra completa per a cobla

Primer volum

1a edició: novembre 2014

© Hereus d'Eduard Toldrà

© Edició crítica: Salvador Mas

MARINERA, LLUNA PLENA, MARIONA, L'HEREU I LA PUBILLA, ESPERANÇA, SOL IXENT, CAMPEROLA

By Eduard Toldrà

© Copyright 1963, Unión Musical Ediciones, S.L., Madrid (España)

All Rights Reserved. Reprinted by Permission

© This new edition copyright 2012 by DINSIC Publicacions Musicals, S.L. (Barcelona).

SOL PONENT, GENTIL ANTÒNIA, LA NUVOLADA, LA NEVADA, CATERINA D'ALIÓ

© Copyright 2012, DINSIC Publicacions Musicals, S.L.

1st edition 2014

All Rights Reserved.

Disseny coberta: Carles Marsal

Il·lustració coberta: Entre sardana i sardana, oli de Xavier Nogués (1940). Museu de Montserrat

Maquetació: DINSIC GRÀFIC

Imprès a: Service Point

Pau Casals, 161-163

08820 El Prat de Llobregat (Barcelona)

Dipòsit legal: B-25991-2014

ISMN: 979-0-60210-868-9

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la reprografia i el tractament informàtic, i també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.

Santa Anna, 10, E 3a - 08002 Barcelona

Tel. 00 34-93.318.06.05 - Fax 00 34-93.412.05.01

e-mail: dinsic@dinsic.com

www.dinsic.com - www.dinsic.es - www.dinsic.cat



dinsic.cat

T A U L A

INTRODUCCIÓ, — *ix*

DOTZE SARDANES

1. — *Sol ponent* en Sol major, — *1*
2. — *Gentil Antònia* en Si bemoll major, — *10*
3. — *Marinera* en Fa major, — *20*
4. — *La nuvolada* en Sol menor, — *28*
5. — *Lluna plena* en Mi bemoll major, — *35*
- 6a. — *Mariona* en Si bemoll major, (1a versió) — *41*
- 6b. — *Mariona* en Si bemoll major, (2a versió) — *48*
7. — *L'hereu i la pubilla* en Si bemoll major, — *55*
8. — *La nevada* en Fa major, — *63*
9. — *Esperança* en Mi bemoll major — *71*
10. — *Caterina d'Alió* en Do menor, — *79*
- 11a. — *Sol ixent* en Fa major, (1a versió) — *88*
- 11b. — *Sol ixent* en Fa major, (2a versió) — *98*
12. — *Camperola* en Fa major, — *108*

NOTES CRÍTQUES, — *117*

APÈNDIX, — *125*

Gentil Antònia (versió de 1918), — *127*

Glossari, — *139*

INTRODUCCIÓ

D'Eduard Toldrà i Soler (Vilanova i la Geltrú, 1895 — Barcelona, 1962), un dels músics catalans més complets i rellevants del segle XX, presentem per primera vegada amb aquest primer volum l'obra integral per a cobla. Diem complet perquè la dedicació de Toldrà abasta tots els camps musicals, l'instrumental, el pedagògic, la direcció orquestral i per damunt de tot el creatiu, el de la composició; i diem també rellevant, perquè en tots aquests camps suara esmentats hi excel·lí d'una manera extraordinària. En efecte, fou un gran violinista, admirat tant en la faceta de solista com en la de músic de cambra (fundador i primer violí del *Quartet Renaixement*, 1911 — 1921), i violí *concertino* de totes les agrupacions simfòniques que es formaren a la Barcelona del seu temps (l'Orquestra Pau Casals i d'altres). Fou també durant molts anys professor de violí a l'Escola Municipal de Música, avui Conservatori Municipal de Música de Barcelona, i fou també un gran director d'orquestra, carismàtic, extraordinari, fundador i titular de l'Orquestra Municipal de Barcelona (1944 — 1962). Finalment, i aquesta és la faceta de la seva personalitat que aquí ens interessa, fou també un compositor, segurament al costat de Robert Gerhard (Valls, 1896 — Cambridge, 1970), situat tanmateix als antípodes estètics, el compositor més complet i representatiu del segle XX català¹. Tal com dèiem, doncs, presentem aplegada ara i aquí, i per primer cop, l'obra completa per a cobla, una faceta de la seva obra a la que, malgrat la seva popularitat i la data reculada de la seva creació, encara no li ha estat dedicada mai l'atenció i l'estudi, i per tant no li ha estat atorgat el veritable valor i l'admiració, que al nostre parer mereix, perquè —d'això n'estem plenament convençuts— igualment com en el cas dels grans compositors de la tradició dita clàssica, l'estudi de les obres comunament qualificades de menors d'aquests ens forneix l'oportunitat de gaudir d'una visió més completa i genuïna del perfil del compositor, i ens en descobreix ací i allà joies amagades.

L'obra per a cobla que ens ha deixat Toldrà es compon de trenta-sis obres, trenta-quatre sardanes i dues composicions no sardanístiques, *Les danses de Vilanova* (1921), glossa del ballet popular, i *La maledicció del Comte Arnau* (1926), impressió lírica, segons consta al subtítol, aquesta per a tres cibles i timbal. Toldrà conreà encara la sardana fora de la cobla en tres ocasions més: en una primerenca sardana per a flauta i piano (1912), en una altra per a piano sol, *Violet* (1924), i en una darrera, per a orquestra simfònica, *Empúries* (1926), composició ja cabdal dins l'obra d'aquest compositor.

Quan parlem de cobla ens referim a un conjunt instrumental de caire popular —ara, sota l'allau imparable de la música comercial, se'n diu també tradicional—, i que des de la fi del segle XIX fins als nostres dies ha estat el que a les places dels nostres pobles i ciutats els dies de festa ha sonat la música de ball a Catalunya.

La paraula cobla, del llatí *copula*, originàriament no significava, però, res més que el que la paraula suggereix, això és, acoblament, aplec, l'acció d'aparellar, de reunir, en aquest cas, instruments en general, tant de caire culte com de caire popular, o fins i tot litúrgic, a l'església, i equivaldria a mots d'avui com conjunt, grup, equip, colla, estol, companyia, banda etc. La cobla, però, tal com la coneixem avui dia, és el resultat d'una evolució, d'una transformació i d'una fixació de la varietat de conjunts instrumentals que des de l'època del Renaixement² ençà —la tradició de la dansa alta— han anat tocant aquí i allà a l'aire lliure, i que a la Catalunya de la fi del segle XIX, en l'època que anomenem la Renaixença, cristal·litzà gràcies a l'obra de Pep Ventura [= Josep Maria de la Purificació Ventura i Casas] (Alcalá la Real, Jaén, 1817 — Figueres, Alt Empordà, 1875), que fou qui en fixà definitivament els instruments que la componen i el primer repertori. La reforma de Ventura consistí principalment en la fixació dels instruments, i això molt especialment amb la incorporació al conjunt d'un instrument cabdal anomenat popularment tenora³. Aquest instrument, creació del rossellonès Andreu Toron i Vaqueres (Cameles, Rosselló, 1815 — Perpinyà, Rosselló, 1886), és una variant presentada per aquest l'any 1849 —si volem, una modernització— de la tradicional xeremia en la tessitura de tenor. La família instrumental de les xeremies de la qual són un record encara els dos tibles i els dos tenors, ja des de l'Edat Mitjana havien format part dels conjunts musicals que sonaven a l'aire lliure, i paral·lelament a l'evolució musical de l'anomenada música culta, durant els segles XVII, XVIII i XIX, seguiren presents en el conreu de la música popular. Les possibilitats tècniques i expressives d'aquesta xeremia nova, el tenor, propiciaren la possibilitat que la composició per a cobla i l'execució d'aquella poguessin assolir un nivell més elevat de complexitat, i anà generant la substitució progressiva de l'anomenada sardana curta (bàsicament de 8+16 compassos) del segle XVIII per la llarga, molt més ambiciosa artísticament parlant, i que ha romàs des de Pep Ventura fins als nostres dies⁴.

La cobla la integren onze músics que toquen però dotze instruments⁵: el flabiol (flauta de bec en Fa, amb claus) i el tamborí, tocats ambdós per un mateix músic, el flabiol amb la mà esquerra i el tamborí amb la dreta; dues xeremies tibles en Fa; dues xeremies tenors en Si bemoll; dos cornetins en Si bemoll (actualment i arreu són ja trompetes en Si bemoll); un trombó (tradicionalment de pistons, tot i que els darrers anys entre els músics joves ha proliferat el trombó de vares); dos fiscorns i un contrabaix (tradicionalment de tres cordes, afinades en *La*, *Re* i *Sol* [La-re-sol], amb la greu mancança de la corda greu de *Mi*; darrerament, però, ja hi ha contrabaixistes que toquen contrabaixos estandarditzats de quatre cordes). El nombre de trombons, havent estat aquest, el trombó de pistons, el darrer instrument a incorporar-se a la cobla, no ha estat sempre estable, i durant uns decennis —fins

1 Per a la biografia, v. CAPDEVILA (1964) i TOLDRÀ (2014)

2 v. BESSELER (1949)

3 Sobre l'aspecte organològic v. BAINES (1952, 1980 i 1991)

4 Per a més detalls, v. COSTAL (2014)

5 Per a aspectes organològics, ultra l'op. cit., v. també BAINES (1993) i SERRA (1957)

1.— SOL PONENT

Sardana en Sol major
(1917, reinstrumentació de 1924)

I

Flabiol
en Fa
i tambori

I
Tibles
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó

I
Fiscorns
II

Contrabaix

7

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

f

mf

sf

marcat

f

ff

pizz.

2.— GENTIL ANTÒNIA

Sardana en Si bemoll major
(1918, reinstrumentació de 1924)

Flabiol
en Fa
i tamborí

I
Tibless
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó

I
Fiscorns
II

Contrabaix

7

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

p i creixent

p i creixent

p i creixent

p

[mf]

p

arc

creix

3.— MARINERA

Sardana en Fa major (1919)

Flabiol
en Fa
i tamborí

I
Tibles
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó

I
Fiscorns
II

Contrabaix

7 A

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

4.— LA NUVOLADA

Sardana en Sol menor (1920)

Flabiol
en Fa
i tamborí

I
Tibles
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó

I
Fiscorns
II

Contrabaix

6

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

A

5.— LLUNA PLENA

Sardana en Mi bemoll major (1921)
per a cobla de 10 instruments i trombó *ad libitum*

Flabiol
en Fa
i tambori

I
Tibles
en Fa

II

I
Tenors
en Si^b

II

I
Cornetins
en Si^b

II

Trombó *ad lib.*

I
Fiscorns

II

Contrabaix

8 **A**

Fl.
i tmb.

I
Tib.

II

I
Ten.

II

I
Cr.

II

Trb.

I
Fsc.

II

Cb.

6.1.— MARIONA

Sardana en Si bemoll major (1921)

Primera versió

41

Flabiol
en Fa
i tamborí

I
Tibles
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó

I
Fiscorns
II

Contrabaix

8

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

A

6.2.— MARIONA

Sardana en Si bemoll major (1922)

Segona versió, per a 10 instruments i trombó *ad libitum*

Flabiol
en Fa
i tamborí

I
Tibles
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó *ad lib.*

I
Fiscorns
II

Contrabaix

8

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

A

8.— LA NEVADA

Sardana en Fa major (1922)

per a cobla de 12 instruments

Flabiol en Fa i tambori

I Tibles en Fa II

I Tenors en Si^b II

I Cornetins en Si^b II

I Trombons II

I Fiscorns II

Contrabaix

7

Fl. i tmb.

I Tib. II

I Ten. II

I Cr. II

I Trb. II

I Fsc. II

Cb.

7

Fl.
i tmb.

I

Tib.

II

I

Ten.

II

I

Cr.

II

Trb.

I

Fsc.

II

Cb.

mp

79

7

Fl. I tmb.

I

Tib.

II

I

Ten.

II

I

Cr.

II

Trb.

I

Fsc.

II

Cb.

p

f

f₃

f

f

mf

f

mf

f

p

f

pizz.

f

p

11.1.— SOL IXENT

Sardana en Fa major (1922)

Primera versió

Flabiol
en Fa
i tambori

I
Tibles
en Fa
II

I
Tenors
en Si^b
II

I
Cornetins
en Si^b
II

Trombó

I
Fiscorns
II

Contrabaix

p

p

p

p

(arc)

p

5

Fl.
i tmb.

I
Tib.
II

I
Ten.
II

I
Cr.
II

Trb.

I
Fsc.
II

Cb.

mf

creixent

f

p

f

mf

mf

mf

f

f

pizz.

f

A

11.2.— SOL IXENT

Sardana en Fa major (1923)

Segona versió, per a 10 instruments i trombó *ad libitum*[illegible]

6

Fl. I
i tmb.

I
Tib.

II

I
Tens.

II

I
Cr.

II

Trb.

I
Fsc.

II

Cb.

pizz.

mf

p

p

p

mf

p

mf

p

NOTES CRÍTIQUES

ABREVIATURES

acc:	accent/s	fsc:	fiscorn/s
autgr:	autògraf	llig:	lligadura // lligat/gades
B:	Barcelona	<i>mf</i> :	<i>mezzoforte</i>
BC:	Biblioteca de Catalunya (Barcelona)	ms:	manuscrit
BMVB:	Biblioteca-Museu Víctor Balaguer (Vila-nova i la Geltrú)	n/nn:	nota/es
c/cc:	compàs/assos	OC:	Orfeó Català
CB:	Cobla Barcelona	<i>p</i> :	<i>piano</i>
cb:	contrabaix	p/pp:	pàgina/es
CI:	Cobla Iluro	PMC:	Palau de la Música Catalana (Barcelona)
CM:	Cobla Els Montgrins	prem:	premi/ada
CPB:	Cobla La Principal de la Bisbal	pt/s:	punt(et)/(et)s
CPP:	Cobla La Principal de Peralada	reg.:	regulador
cr:	cornetí/tins	resp.:	respectivament
<i>cresc.</i> :	<i>crescendo</i>	rev:	revisió
CSJCB:	Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona	rpap:	reducció per a piano
ded:	dedicat/cada; dedicatòria	sig:	signatura
<i>dim.</i> :	<i>diminuendo</i>	t:	títol
dt:	data/da	ten:	tenor/s
ed.:	editor	tib:	tible/s
estr:	estrena/da	tmb:	tamborí
F:	font/s	trb:	trombó/bons
<i>f</i> :	<i>forte</i>	UME:	Unión Musical Española (Madrid)
f./ff.:	full/s	v.:	vegeu
fc:	fotocòpia	ver:	versió / sions
fl:	flabiol	VG:	Vilanova i la Geltrú

TABULATURA

Do — do — do¹ — do² — do³

*

Per totes les dades referents a l'estrena, lloc, data, premis, seguim Albert Carbonell¹.

Donem el nombre de compassos (cc) separant amb una doble barra inclinada (//) les tirades de curts i de llargs.

1.— SOL PONENT, sardana en Sol major (1917, reinstrumentació de 1924)

F: fc del ms autgr, a VG : BMVB, Tol MS/52 ; tapa i quadern de 16 pp numerades, amb música; format apaïsat, de 12 pautes, i escrit amb llapis; anotades per separat les tirades de curts i de llargs (30 i 93 resp.).

T a la tapa: *SOL PONENT* / (*Reinstrumentada* [sic]).

Dt a la p 16: *Reinstrumentació, Octubre 1924*.

Estr a Girona, 1917 per la CPP; prem als Jocs Florals de Girona, 1917.

1-30//31-123cc

Primera de les trenta-una sardanes (trenta-quatre incloent-hi les tres sardanes revesses) del mestre Toldrà.

Publiquem aquesta 2a ver per considerar que després de set anys de la composició, havent Toldrà assolit un domini de la composició per a cobla, aquest volgué millorar-la, cosa totalment plausible tractant-se de la primera de les seves sardanes; al 1924 Toldrà ja disposava de 12 sardanes al seu catàleg.

c 6:	li2cr, 2n, <i>f</i>	cc 52-51:	1cr, <i>llig</i>
c 13:	1ten, <i>f</i>	c 55:	1ten, <i>p</i>
c 17:	2ten, 2n, <i>pt</i>	c 56:	2ten, <i>p</i>
c 18:	2ten, li2nn, <i>pt</i>	c 65:	2cr, <i>fora pt</i>
— :	fl i li2cr, 1n, <i>acc</i>	c 73:	1tib, 2tn i 1cr, 2fsc, <i>pts</i>
c 20:	1cr, 2n, <i>acc</i>	cc 74-77:	2cr, <i>acc</i>
c 22:	1tib, 1n, <i>acc</i>	c 75:	1tib, <i>fora pt</i>
c 24:	1tib, 2n <i>acc</i>	c 91:	2fsc, <i>p</i>
c 49:	2fsc, <i>p</i>	c 96:	tmb, <i>p</i>
cc 49-51:	1cr, <i>llig</i>	c 121:	cb, <i>f</i>

2.— GENTIL ANTÒNIA, sardana en Si bemoll major (1918, reinstrumentació de 1924)

Toldrà va reinstrumentar al 1924 la 1a ver de 1918; d'ambdues ver se n'han conservat llurs ms autgr. Igualment com en el cas de la sardana anterior, creiem que Toldrà cregué necessari de revisar la primera ver de l'obra, per assegurar-ne la viabilitat. Es tracta d'una rev feta després de sis anys d'experiència en el tractament de la instrumentació de la cobla. Tot fa pensar que les dues rev Toldrà les degué dur a terme a l'ensens, l'octubre de 1924. Estem convençuts que Toldrà desestimà la ver de 1918 per criteris obvis en la deficiència de la instrumentació. Per aquesta raó, publiquem aquí la 2a ver de 1924 com a definitiva. En l'apèndix, però, i per a l'estudi, donem la 1a ver de 1918.

F: fc del ms autgr, a VG: BMVB, Tol MS/53; format apaïsat, de 12 pautes; quadern de 16 pp numerades, amb 14 pp de música, i escrit amb llapis; duu anotades per separat les tirades de curts i de llargs (35 i 81 resp.).

T a la tapa: *A la meva germana.* / *GENTIL ANTÒNIA* [sic] / (*Reinstrumentada* [sic]).

Ded: «a la meva germana» (= Antònia Toldrà i Soler).

Dt a la p 15: *Reinstrumentada* [sic] / *Octubre 1924*.

Estr de la 1a ver: Barcelona, al PMC, 1.j.1919, CPB.

1-35//36-116cc

c 5:	1tib, <i>pts</i>	c 79:	2cr, <i>p</i>
c 12:	1fsc, <i>mf</i>	c 85:	2cr i trb, <i>pt</i>
c 13:	li2cr i trb, <i>pts</i>	c 89:	fl, <i>p</i>
c 17:	1cr, 4n, <i>acc</i>	c 91:	tmb, <i>p</i>
c 20:	2tib i 1ten, 2-4nn, <i>llig</i>	c 92:	fl, <i>mf</i>
c 29:	li2ten i trb, <i>pts</i>	c 104:	1cr, <i>llig</i>
c 36:	tmb, <i>p</i>	c 105:	cb, <i>f</i>
c 48:	2ten, <i>p</i>	c 106:	fl, <i>f</i>
c 49:	fl i li2tb, <i>p</i>	c 111:	2ten, <i>pts</i>
c 59:	1cr, <i>p</i>		

1 www.eduardtoldrasoler.info

3.— MARINERA, sardana en Fa major (1919 / 1926)

F: fc del ms autgr, a VG: BMVB, Tol MS/71; format vertical, de 14 pautes; 20 pp numerades de música, i escrit amb tinta; hi ha moltes esmenes; inclou una rpap a peu de p;

T a l'encapçalament de la p 1: *MARINERA*.

Dt a la p 20: 1919 / 1926.

Estr: 1.j.1920 a Barcelona, al PMC, per la CPB;

1-33//34-100 cc ;

El t primigeni fou *Pensant en tu*. Toldrà no fa explícit el nom a qui es refereix en aquest t; en desconeixem més detalls. El programa de l'estr duu encara el t primigeni, i el d'una audició posterior, per Corpus del mateix any (3.vj.1920), al Teatre del Bosc, de Gràcia, organitzada per l'Orfeó Gracienc (dir. Joan Balcells) també. Desconeixem quan es produí el canvi de nom; fou al 1926, quan la revisió?

La doble data fa pensar en una segona ver, de la qual s'hauria perdut la primera; donada, però, la profusió d'esmenes, és possible que la 1a ver i la 2a fossin fetes en el mateix ms.

c 1:	1ten, 1-3nn, <u>pts</u>	c 62:	1cr, <u>pp</u>
c 8:	li2ten, 1-3nn, <u>pts</u>	c 70:	fi de l'afegit
c 27, 2n –		cc 70-71:	2fsc, <u>pts</u>
c 28:	trb, <u>pts</u>	cc 72-73:	1cr, <u>pts</u>
c 37:	trb, <u>f</u>	c 79:	li2tib, 4 i 5nn, <u>pts</u>
c 49:	fl, anotació de Toldrà: <i>segueix tamborino</i>	c 88:	cb, 1 i 2nn, <u>acc</u>
cc 50-69:	escrivim la part de tmb seguint la indicació de Toldrà		

4.— LA NUVOLADA, sardana en Sol menor (1920)

F: fc ms autgr a B: BC, BC.Fons Eduard Toldrà M 7079/25, cedit gentilment per en Jordi León (exdirector de la CSJ); format vertical de 24 pautes; 8 pp numerades, amb 2 sistemes per p; escrit amb llapis; tot i no ser un esborrany pròpiament dit, fa la impressió d'haver estat escrit molt ràpidament i amb una certa urgència.

T a l'encapçalament de la p 1: *LA NUVOLADA — Sardana*.

Dt a la p 8: *Agost, 1920*.

Estr: a Barcelona, el 26.IX.1920, per la CPB; prem al Segon Festival de Poesia i Música de 1920.

1-23//24-92cc

Donada la rapidesa d'escriptura, molts detalls d'execució (articulació i dinàmica) són incomplets, i ens ha calgut anar-los restituint per lògica musical interna. Així tots els pts *staccato* han estat afegits partint d'algunes pistes esparses (c9: 11 i 12fl; cc 10 i 12: 1cr; cc 13 i 14: 1 i 2fsc; c 20: 1 i 2tib, etc.), que, per no fer-nos prolixos, no val la pena detallar.

Afegim també:

c 2:	1cr, <u>acc</u> per analogia amb 1fsc i fl
c 4:	2cr i trb, <u>reg. dim.</u> per analogia amb el 2fsc
c 6:	trb, 1 i 2nn <u>llig</u> per analogia amb el c 2
c 6:	fl i 1cr, <u>acc</u>
c 8:	2cr, <u>reg. cresc.</u>
cc 8-9:	Toldrà escriu lligat els 2cc, i també les dues últimes nn (5n del c 8 i 1n del c 9); ho simplifiquem en <u>dues llig</u> de 4 i 2nn respectivament
c 25:	1cr, trb i 1fsc, <u>p</u>
cc 26-27:	li2cr, 2ten i cb, <u>mf</u>
c 30:	2cr, <u>p</u> i <u>reg. cresc.</u>

cc 31-32:	2cr, 2fs i cb, <u>mf</u>
c 32:	1tib, <u>f</u> que esmenem en <u>mf</u>
cc 33-34:	1tib, 2cr, trb i li2fsc, <u>f</u>
c 35:	1cr, <u>f</u>
c 49:	2fsc, <u>p</u>
c 55:	1fsc i cb, <u>reg. dim.</u> per analogia amb el 2fsc
c 57:	2tib, <u>mf</u>
c 60:	li2fsc, <u>f</u>
c 64:	li2fsc, <u>f</u>
c 66:	trb, <u>f</u>
c 67:	1tib i 1ten, <u>f</u>
c 69:	2ten, <u>f</u>
c 71:	1fsc i cb, T escriu el <u>mf</u> a l'inici del c següent
c 75:	2cr, <u>p</u>
c 83:	li2tib, <u>f</u>
c 84:	sobre la part de fl i tmb i sota la de cb hi ha escrit <i>Vuota</i> , no sabem si per Toldrà mateix
c 92:	el cop final aquí no és de l'ed. ni, com és de suposar, no figura al ms, però sí que hi és en les còpies que coneixem (CSJ), per això l'adoptem.

